

Menú Rossini

Gioachino Rossini és el protagonista de la secció “El compositor” del número 366 de la Revista. Podríem fer dotzenes de llistes amb fragments de les seves òperes per il·lustrar musicalment l'article de Jaume Radigales; us en proposem una amb un menú variat de quatre plats i unes delicioses i lleugeres postres.

“A un dottor della mia sorte”, d'*Il barbiere di Siviglia*

El comte d'Almaviva vol que Rosina l'estimi per ell mateix, per això es fa passar per l'estudiant Lindoro per acostar-s'hi. Don Bartolo, tutor de Rosina, no vol que la noia es casi ni amb el comte, ni amb Lindoro ni amb ningú altre, perquè s'hi vol casar ell. Figaro, el barber de Sevilla, s'ho passarà d'allò més bé ajudant els joves i mortificant el vell. L'òpera més coneguda de Rossini està plena de moments brillants, com aquesta ària en què Don Bartolo (Carlos Chausson) es malfia de la seva pupil·la.

“Non più mesta”, de *La Cenerentola*

Il barbiere di Siviglia es va estrenar el febrer de 1816, quan Rossini estava a punt de fer vint-i-quatre anys. El gener de 1817 s'estrenava un altre dels seus grans èxits, *La Cenerentola*. El llibretista Jacopo Ferretti es va prendre algunes llicències amb el conte de *La ventafocs* i no hi ha cap carabassa que es converteixi en carrossa, però la història de Perrault continua sent essencialment la mateixa, amb el mateix final feliç. Així acaba l'òpera, amb Joyce DiDonato interpretant el paper protagonista.

“Oh fiamma soave”, de *La donna del lago*

La seva popularitat es deu sobretot a l'*opera buffa*, però al catàleg de Rossini no hi falta l'*opera seria*. *La donna del lago*, estrenada l'octubre de 1819, es basa en el poema *The Lady of the Lake*, de Walter Scott, i

el seu argument gira entorn els enfrontaments entre el rei Giacomo i els clans rebels. Giacomo s'enamorarà d'Elena, filla de Douglas, promesa de Rodrigo i enamorada de Malcolm, tres dels nobles rebels, i anteposarà la felicitat de la jove a la seva. El segon acte comença amb el rei pensant en Elena abans de la batalla; Lawrence Brownlee canta un fragment de l'ària "O fiamma soave".

Obertura de *Guillaume Tell*

Deu anys després, l'agost 1829, s'estrenava la monumental *Guillaume Tell*, l'última òpera de Rossini. El protagonista d'aquesta grand opéra és el llegendari heroi de la independència suïssa i al complicat argument no hi falta, a l'acte tercer, l'episodi en què Guillem Tell dispara una fletxa a una poma sobre el cap del seu fill. Però no hi avançarem tant; ens aturarem a la cèlebre i esplèndida obertura d'aquesta obra, interpretada per l'Orquestra Filharmònica de Berlin dirigida per Herbert von Karajan.

Arietta Spagnuola

Encara hi ha Rossini després de Rossini. Els catorze volums de *Péchés de vieillesse* recullen obres de cambra escrites pel compositor, un cop retirat, per al seu saló; són peces per a piano sol, per a conjunt instrumental o per a veu i piano, com aquesta que sentim interpretada per Giuseppina Bridelli i Alessandro Marangoni.